

Η ΑΛΛΑΓΗ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΥ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ 5 • ΤΗΛ. 429.496
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν Παρθενίαν
ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον,
οὐ κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν
ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς· καί
ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ
θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ΄.

Ἄεσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν
δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β΄.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπην σου.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΥ

(ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΙΚΟ)

Η ΥΙΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Λίγοι ἔχουν, δυστυχῶς, ἐννοήσει τὴν σημασία τοῦ «παλαιοημερολογητικοῦ», ὅπως ὀνομάζεται, ζητήματος. Οἱ περισσότεροι ἀποδίδουν σέ στενοκεφαλιά τοῦ ἀγραμμάτου λαοῦ τὴν ἀντίδρασι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, δεῖγμα κι αὐτό τῆς βαθειᾶς περιφρονήσεως πού τρέφουν οἱ οἰηματίες ἐγγράμματοι πρὸς τοὺς ἀγραμμάτους. Ὅμως οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, γιὰ νὰ ἀντιδράσουν ὅπως ἀντέδρασαν, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν, ἂν μὴ τι ἄλλο, θρησκευτικόν ζῆλο καὶ ἐνδιαφέροντα πνευματικά, πού τὰ ἐστερεῖτο ἡ μᾶζα τῶν ἀδιαφόρων πού ἀκολούθησαν, χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζουν, πῶς τίθεται τό πρόβλημα, στήν πλειοψηφία τῶν ἱεραρχῶν. Κανείς ἀπό τοὺς φωτισμένους θεολόγους καὶ ὀπαδούς των δέν ἔδειξε πάντως σημεῖα ἀγωνίας μπροστά στό φαινόμενο τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ζήτησε νὰ βρῆ μιά ἀπάντησι στήν γεμάτη πόνο κραυγή τόσων χιλιάδων πιστῶν. Ἡ πλειοψηφία ἦταν μέ τό μέρος των. Οἱ

ἀριθμοί πάντοτε τούς ἔδιναν τό αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας. Στήν πραγματικότητα ὅμως, οὔτε τούς ἀριθμούς δέν εἶχαν μέ τό μέρος των. Γιατί ἄν ἦταν λίγες χιλιάδες οἱ Παλαιοημερολογῖτες καί ἑκατομμύρια οἱ ἀκολουθήσαντες τό νέο Ἡμερολόγιο, ὅμως αὐτές οἱ λίγες χιλιάδες ἦταν χιλιάδες πιστῶν, πονούντων τήν Ἐκκλησία. Ἐνῶ μέσα στά ἑκατομμύρια τῶν ἀδιαφόρων, τῶν ὑλιστῶν, τῶν ἀθέων, ὀπαδῶν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἦταν ζήτημα ἄν μπορούσες νά βρῆς λίγες χιλιάδες πραγματικῶν πιστῶν. Ἐχλεύασαν μόνον τούς ἀπλοϊκοὺς αὐτούς νέους ὁμολογητάς τῆς Ὁρθοδοξίας, λέγοντας ὅτι ἀπό δεισιδαιμονία δέν θέλουν νά διορθώσουν τό ὠρολόγι τους πού δέν πάει καλά.

Ὅμως δέν ἦταν ἐκεῖ τό πρόβλημα. Δέν εἶχαν δίκιο νά κατηγοροῦν τούς Παλαιοημερολογῖτες, ὅτι μαλώνουν γιά ἓνα Ἡμερολόγιο. Τό ζήτημα δέν ἦταν ποιό ἀπό τά δύο Ἡμερολόγια ἦταν σωστό. Εἶναι γνωστό, ὅτι καί τά δύο Ἡμερολόγια εἶναι ἀνακριβῆ. Οὔτε οἱ Παλαιοημερολογῖτες ἐπέμειναν στό παλιό Ἡμερολόγιο, οὔτε οἱ Νεοημερολογῖτες ἔφεραν τό νέο Ἡμερολόγιο γιά λόγους ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Ὁ λόγος, γιά τόν ὁποῖον ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Ἡμερολογίου στήν Ἑλλάδα, οὔτε θεολογικός ἦταν. Ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιά μιᾶ ἀπό τίς πολλές

ὑποχωρήσεις τῆς ὑποδουλωμένης στό Κράτος ἱεραρχίας πρὸς τόν κύριό της, πού τῆς τό ζήτησε γιά νά διευκολύνη τίς ἐμπορικές του συναλλαγές.

Ὁ λόγος ὅμως τῆς ἀρνήσεως τῶν Παλαιο-ημερολογιτῶν νά συμμορφωθοῦν ἦταν θεολογικώτατος καί ἐπήγαζε ἀπό βαθειά ἐκκλησιαστική συνείδησι. Πράγματι, ἡ λειτουργική ἀρμονία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διεκυβεύετο χάριν πολιτικῶν συμφερόντων. Μέ τήν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐπήρχετο διάσπασις τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας μεταξύ τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί ὄλων τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες διατηροῦν μέχρι σήμερα τό παλιό Ἡμερολόγιο. Καί δέν ἐπρόκειτο μόνον γιά μιά ἀκαταστασία στή λειτουργική ζωὴ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διεκόπτετο καί ἡ συνέχεια τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς στρατευομένης μέ τήν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Ὅταν στήν Ἑλλάδα οἱ καμπάνες καλοῦν τοὺς πιστοὺς νά γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα καί οἱ ψαλτάδες ψέλνουν χαρμόσυνα τό «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε», τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας σ' ὀλόκληρο τόν ὑπόλοιπο κόσμο καί στό Ἅγιον Ὄρος βρίσκονται ἀκόμη στήν Σαρακοστή, καί δέν ἀκοῦν τίς καμπάνες, οὔτε ψέλνουν μαζί μας τοὺς χαρούμενους ὕμνους τῶν Χριστουγέννων.

Τί χειρότερο μπορεί νά φαντασθῆ κανείς γιά τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν διάσπασι αὐτήν τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας, πού μᾶς ἀπομακρύνει ψυχικά, ὄχι μόνον ἀπό τούς ἄλλους Ὁρθοδόξους, ἀλλά καί ἀπό τούς πρό ἡμῶν Ὁρθοδόξους, ἀπό τήν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν ἐν Χριστῷ κοιμηθέντων, ἀπό τούς Ἁγίους πού ἐώρταζαν καί λειτουργοῦσαν μέ τό παλιό Ἡμερολόγιο, πού ἀρνηθήκαμε ἐμεῖς;

Τόσοι κόποι τῶν Πατέρων μας, τόσαι Σύνοδοι χρειάσθηκαν γιά νά θεσπισθῆ τό ἑορτολόγιο αὐτό. Καί ὅλα αὐτά γιά νά ὑπάρξῃ λειτουργική εὐρυθμία μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Γιατί αὐτή ἡ εὐρυθμία καί σύμπνοια ἐκφράζει τήν ἐσωτερική λειτουργική ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή εἶναι πού κάνει τήν Ἐκκλησία καί αἰσθητῶς Μία, παρά τήν πολλαπλότητα τῶν κατά τόπους Ἐκκλησιῶν. Τήν Ἐκκλησία δέν τήν ἐνοποιεῖ, ὅπως νομίζει ὁ Παπισμός, ἡ σκληρή πειθαρχία καί ἡ ὑπακοή σέ μιά καθωρισμένη ἱεραρχία, πού ἔχει γιά κορυφή ἓνα καί μόνο ἄτομο, πού ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀντικαθιστᾷ τόν Χριστό ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά ἡ μυστική κοινωνία στό Σῶμα καί στό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Κάθε Ἐκκλησία, ὅπου τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία καί ὅπου εἶναι συναγμένοι οἱ πιστοί «ἐπί τό αὐτό», ἀποτελεῖ τήν ὠλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτό πού κάνει, ὥστε μία ἐνορία νά ἀποτελεῖ ἓνα σῶμα μέ τίς ἄλλες ἐνορίες καί μέ μία ἐπισκοπή νά ἀποτελεῖ ἓνα σῶμα μέ τίς ἄλλες ἐπισκοπές, εἶναι ἡ μυστική κοινωνία ὄλων στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἀληθείᾳ.

Ἡ ἐνότης λοιπόν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεσμός μυστικός, πού χαλκεύεται κατὰ τήν Θεία Εὐχαριστία, ὅταν οἱ πιστοί μεταλαμβάνουν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Χριστιανοί εἶναι ἓνα σῶμα, τόσο ὅσοι ζοῦνε σήμερα ἐπάνω στή γῆ, ὅσο καί αὐτοί πού ἔζησαν πρὶν ἀπό μᾶς στούς αἰῶνες πού πέρασαν, καί ὅσοι θά ζήσουν στά χρόνια πού θ' ἄρθουν, κι αὐτό γιατί ἔχουμε κοινή ρίζα, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. «Εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοί ἔσμεν· οἱ γάρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνός ἄρτου μετέχομεν». (Α΄ Κορ. ι', 17)

Δέν εἶναι λοιπόν διοικητική, δέν εἶναι πειθαρχική, οὔτε ὀργανωτική ἢ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά λειτουργική. Γι' αὐτό ἔχει τόσο μεγάλη σημασία τό ἑορτολόγιο. Ἡ ἐνότης πού πηγάζει ἀπό τήν Θεία Εὐχαριστία, τήν μία Πίστι καί τό ἓνα Βάπτισμα, παύει νά εἶναι ἐξωτερικά ἐκδηλη, ὅταν ὑπάρχει λειτουργική ἀναρχία. Ἡ μορφή καί τά λόγια τῆς Λειτουργίας ἔχουν καθορισθῆ, ὥστε ὅλες οἱ Ἐκκλησίες νά λατρεύουν κατὰ τόν ἴδιο τρόπο τόν Θεό. Καί τά μηναιᾶ περιέχουν, τό τί θά ψαλῆ σέ κάθε ἑορτή. Ἔτσι καμμιά παραφωνία δέν

μπορεῖ νά διαταράξη τήν λειτουργική ἄρμονία, γιατί καί ἡ μουσική καί ἡ εἰκονογραφία, πού λέγονται κι αὐτές λειτουργικές τέχνες, ἔχουν τό ἴδιο καθορισθῆ, ὥστε νά μή μπορῆ ὁ κάθε ἀγιογράφος ἢ ὁ κάθε ψάλτης νά εἰκονογραφεῖ ἢ νά ψάλλη κατά τήν φαντασία του, ἀλλά νά εἶναι ἀναγκασμένος νά προσαρμόσῃ τήν προσωπική του τέχνη καί ἰκανότητα στά πρότυπα τοῦ πιό αὐστηροῦ πνευματικοῦ ρεαλισμοῦ. Ἔτσι ἔχει καθορισθῆ καί τό ἑορτολόγιο, γιά νά μή μπορῆ ὁ κάθε ἱερεὺς νά ἑορτάζη, ὅποτε θέλῃ τίς ἑορτές πού θέλει, ἀλλά νά ὑπάρχη πλήρης κοινωνία προσευχῶν ἀνάμεσα σ' ὄλους τούς πιστούς τῆς γῆς.

Ὅ,τι λοιπόν κάνει ὁ ζωγράφος, πού ζωγραφίζει κατά τά δικά του γοῦστα τίς εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας, περιφρονώντας τήν παράδοσι, ὅπως καταστρέφει τήν λειτουργική εὐρυθμία ὁ ψάλτης, πού ἀντί νά ψάλλη, τραγουδάει μέσα στήν Ἐκκλησία θεατρικά, ἔτσι ἐχάλασαν τήν λειτουργική ἄρμονία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας οἱ Ἕλληνες ἱεράρχαι, πού ἀποφάσισαν νά ἀκολουθοῦν στήν Ἑλλάδα ἄλλο ἑορτολόγιο, διαφορετικό ἀπό ἐκεῖνο πού ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί τό Ἅγιον Ὄρος. Ἔτσι ἄλλον Ἅγιον ἑορτάζουν στό Ἅγιον Ὄρος, καί ἄλλον Ἅγιο ἑορτάζουν καί ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στήν Θεσσαλονίκη, ἄλλη μέρα ἑορτάζεται ἡ Μεταμόρφωσις

τοῦ Κυρίου στήν Ἀθήνα καί ἄλλη στά Ἱεροσόλυμα, στήν Ἀντιόχεια ἢ στή Μόσχα.

Τό πόσο τραγική εἶναι αὕτη ἡ παραφωνία, εἶναι δύσκολο νά γίνη ἀντιληπτό στή χώρα μας, λόγω τῶν ἀποστάσεων. Γίνεται ὅμως πολύ ὀδυνηρά ἀντιληπτό ἀπ' αὐτόν πού ταξιδεύει στήν Εὐρώπη, καί ὁ ὁποῖος βλέπει μέσα στήν ἴδια πόλι, σέ γειτονικές συνοικίες, τούς μέν Ρώσους νά ἐορτάζουν ἄλλη ἐορτή, τούς δέ Ἑλληνας ἄλλη. Ἡ ἀκούει τίς καμπάνες τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας νά καλοῦν τούς πιστούς, ὅταν οἱ καμπάνες τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας παραμένουν βουβές. Καί διερωτᾶται τότε, ἂν καί οἱ δύο Ἐκκλησίες εἶναι Ὁρθόδοξες.

Δέν ἔγινε λοιπόν ἀντιληπτό στήν Ἑλλάδα, τό πόσο σοβαρά ὑποχώρησις ὑπῆρξε πρὸς τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καί τί πλήγμα κατεφέρετο κατά τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν κατάργησι τοῦ παλιοῦ καί τήν εἰσαγωγή τοῦ νέου ἐορτολογίου. Ἀλλά καί ἂν μερικοί τό ἀντελήφθησαν, δέν εἶχαν τήν δύναμι νά σηκώσουν τό ἀνάστημά τους καί νά κηρύξουν τήν ἀλήθεια. Κανένας σοφός καί κανένας δυνατός, κατά κόσμον, δέν βρῆκε λέξεις νά διαμαρτυρηθῆ. Ἔτσι ἀπεδείχθη γιά πολλοστή φορά, ὅτι «ὁ Θεός τά ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα καταισχύνῃ τά ἰσχυρά» καί ὅτι «ἐμώρανεν ὁ Θεός τήν σοφίαν τῶν σοφῶν». Γιατί, ἐνῶ οἱ

σοφοί σιωποῦσαν καί ἀπεδέχοντο, οἱ ἀγράμματοι πιστοί ἐξεγείροντο. Καί αὐτοί «οὐχ ὥσπερ οἱ μωροί τοῦ κόσμου σοφοί μωρά ἐλάλησαν». Δέν ἀναλύθηκαν σέ ἀστρονομικές θεωρίες καί μαθηματικούς ὑπολογισμούς, ἀλλά μίλησαν στό ὄνομα τῆς παραδόσεως, τήν ὅποια αἰσθάνονταν σάν πρᾶγμα ἱερό, πού δέν μπορεῖ κανείς νά τό καταπατῆ, χάριν τῆς συνεχῶς ἀπαρνουμένης τίς ἀπόψεις τῆς ἐπιστήμης ἢ τοῦ πολιτικοῦ καί οἰκονομικοῦ συμφέροντος μιᾶς χώρας.

Ἄλλά «τούς διδακτούς Θεοῦ οἱ μαθηταί τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀνθρώπων ἡγοῦνται μωρούς». Ἔτσι ἀπό τήν ἀρχή καί μέχρι σήμερα τούς Παλαιοημερολογίτας τούς θεωροῦν μωρούς, θρησκόμενους, δεισιδαίμονας κ.τ.λ. καί χαίρονται γιά τήν δική τους γνῶσι, πού τούς κάνει νά στέκωνται πάνω ἀπό αὐτές τίς «λεπτομέρειες» καί νά μή δημιουργοῦν ζητήματα γιά τό «τίποτε».

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ, ΙΣΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Οί Νεοημερολογίτες ισχυρίζονται, ὅτι διώρθωσαν τό ἡμερολόγιο γιά καθαρά ἀστρονομικούς λόγους. Ἦταν, λέγουν, ντροπή νά ἀκολουθοῦμε ἓνα λανθασμένο καί ἀπηρχαιωμένο ἡμερολόγιο. Πολύ καλά. Τήν Ἐκκλησία βέβαια δέν τήν ἐνδιαφέρει ἡ ἀστρονομική ἀκρίβεια τοῦ ἡμερολογίου, τήν ἐνδιαφέρει μόνον ἡ λειτουργική καί ἐορτολογική ἐνότητα καί τάξη τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἀλλά ἔστω, ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι πράγματι γιά τήν ἐπιστημονική ἀκρίβεια ἀγωνιοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Τότε, γιατί δέν διώρθωσαν πράγματι τό ἡμερολόγιο μέ βάση τά ἐπιστημονικά δεδομένα τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνος, ἀλλά ἐφήρμοσαν ἓνα ἐπίσης λανθασμένο ἡμερολόγιο χρονολογούμενο ἀπό τόν 16^ο αἰῶνα, τό ἡμερολόγιο τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄;

Γιατί δέν ἐφήρμοσαν τό τόσο μελετημένο τοῦ Πέτρου Δραγγίτς, πού ὑπεβλήθη στό δῆθεν πανορθόδοξο συνέδριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923;

Διότι ὁ πραγματικός σκοπός δέν ἦταν ἡ ἐπιστημονική διόρθωση τοῦ ἡμερολογίου, πρᾶγμα ἐντελῶς ἄχρηστο ἀπό ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Ὁ

πραγματικός σκοπός ἦταν ἡ ἑορτολογική ἔνωση τῶν «Ἐκκλησιῶν», καί αὐτή δέν μποροῦσε νά πραγματοποιηθῆ, παρά μόνον μέ τήν προσχώρηση τῶν Ὁρθοδόξων στό Γρηγοριανό ἡμερολόγιο τῶν Παπικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν, γιά νά ἔχουν ὅλοι τό ἴδιο ἑορτολόγιο καί νά ἀρχίσῃ ἀπό κάπου νά πραγματοποιεῖται τό πρῶτο στάδιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: ἡ ἔνωση τῶν Χριστιανῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν.

Δέν εἶναι λοιπόν ἀπό παθολογική ἀγάπη πρὸς δεκατρεῖς (13) χαμένες ἡμέρες, πού οἱ Παλαιοημερολογῖτες ἔκοψαν τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία μέ τήν καινοτόμο Ἐκκλησία, ἀλλά γιά νά μείνουν Ὁρθόδοξοι. Νεοημερολογιτισμός ἴσον Οἰκουμενισμός, ἴσον ἄρνηση τῆς Ἀληθείας, ἄρνηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μιᾶς καί Ἀγίας, ἄρνηση τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἄρνηση τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στήν Ἐκκλησία. Οἱ Νεοημερολογῖτες ἐκήρυξαν λανθασμένη τήν ἑορτολογική τάξη τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέτρεψαν τήν ἑορτολογική σχέση μεταξύ πασχαλίου καί ἀκινήτων ἑορτῶν, κατήργησαν νηστεῖες, μετέτρεψαν ἀκίνητες ἑορτές σέ κινητές -π.χ. τοῦ Ἁγ. Γεωργίου- κατέστρεψαν τήν ἑορτολογική ἀρμονία καί ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού δέν ἄλλαξαν τό ἑορτολό-

γιο, καί ὅλα αὐτά γιά νά συνεορτάζουν μέ τούς αίρετικούς τῆς Δύσεως. Προτίμησαν νά ἐορτάζουν, ὅταν οἱ ἄλλοι ἀδελφοί τους Ὁρθόδοξοι νηστεύουν, γιά νά πανηγυρίζουν μέ τούς Παπικούς καί τούς Προτεστάντες. Καί τί ἔγινε μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων τοῦ 1583, τοῦ 1587 καί τοῦ 1593, οἱ ὁποῖες ἐπανειλημμένως «εἶχον ἀφορίσει, πάντας ὅσους θά ἐδέχοντο τήν γρηγοριανήν μεταρρύθμισιν»;¹ Ἔκαναν, πώς δέν τίς ἤξεραν, ἢ τίς περιφρόνησαν μέ τήν μεγαλύτερη ἀδιαντροπιά.

Ἀγωνιζόμαστε, λοιπόν, γιά νά μείνουμε Ὁρθόδοξοι, παρά τήν σύγχρονη αίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἔχει διαβρώσει τά πάντα μέσα στήν κρατική Ἐκκλησία. Μή πιστέψετε ποτέ αὐτούς, πού θά θελήσουν νά σᾶς ἀπατήσουν μέ τό συνηθισμένο ψέμα γιά τούς ἀφελεῖς. Θά σᾶς ποῦν: «Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα, ἂν ὁ Πατριάρχης εἶναι αίρετικός καί ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Μητροπολιῖτες μνημονεύουν τόν Πατριάρχη; Ἀρχηγός μας δέν εἶναι ὁ Πατριάρχης, ἀλλά ὁ Χριστός. Ἐμεῖς ξέρουμε τήν καρδιά μας καί τήν πίστη μας. Εἴμαστε Ὁρθόδοξοι. Ὁ Πατριάρχης ἄς κηρύττη,

---

¹ Βλέπε «Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια», ἔκδοσις «Πυρσός» Τόμος ΙΒ', ἄρθρον «Ἡμερολόγιον», σελ. 274 κέντρον καί τόμος ΙΕ', ἄρθρον «Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδοι», σελ. 642 ἀριστερά.

ὅποια αἵρεση θέλει. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄς μνημονεύη, ὅποιον αἵρετικό θέλει. Αὐτοί θά δώσουν λόγο γιά τήν ψυχή τους κι ἐμεῖς γιά τήν δική μας. Ἐξ ἄλλου, ἐμεῖς εἴμαστε πρόβατα καί δέν μᾶς πέφτει λόγος. Ἐχουσι γνῶσιν οἱ ποιμένες»! Ὁ Χριστός εἶπε, ὅτι πρὸς τόν Πατέρα δέν μπορεί νά πλησιάσῃ κανείς, παρά μόνον διά τοῦ Υἱοῦ. Ἔτσι καί πρὸς τόν Υἱό δέν μπορεί νά πλησιάσῃ κανείς, παρά μόνον διά τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιανός δέν μπορεί νά ὑπάρξῃ σάν ἄτομο, ὑπάρχει μόνον σάν μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνον, ὅπου ὁμολογεῖται ἡ Ἀλήθεια. Ἐκεῖ ὅπου ὁμολογεῖται ὁ Οἰκουμενισμός, δηλαδή τό ψεῦδος, δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία, δέν ὑπάρχει Χριστός. Καί μή νομίσετε, ὅτι χρειάζεται νά ἀνεβῆ κανείς στόν ἄμβωνα καί νά κάνῃ οἰκουμενιστικό κήρυγμα, ἄν καί πόσο συχνά δέν γίνεται κι' αὐτό. Στήν Ἐκκλησία ὁμολογοῦμε τήν πίστη μας μέ τό ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου πού μνημονεύουμε. Οἱ Ὀρθόδοξοι μνημονεύουν Ὀρθόδοξο Ἐπίσκοπο, οἱ Ἀρειανοί Ἀρειανό, οἱ Μονοφυσῖτες Μονοφυσίτη, οἱ Εἰκονοκλᾶστες Εἰκονοκλάστη, οἱ Οὐνῖτες Οὐνίτη καί οἱ Οἰκουμενιστές Οἰκουμενιστή. Μπορεῖ τά πάντα νά φαίνωνται ὀρθόδοξα μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος πού θά μνημονεύσῃ ὁ παππᾶς, θά μᾶς κάνῃ νά καταλάβουμε ποῦ βρισκόμαστε. Σέ μιά Οὐνίτικη ἐκκλησία τά πάντα

φαίνονται ὀρθόδοξα. Ἴσως μάλιστα καί ἡ γενειάδα καί τὰ μαλλιά τοῦ παππᾶ νά εἶναι πιο μακρῶς ἀπό τῶν Ὀρθοδόξων καί ἡ ψαλμωδία πιο βυζαντινὴ καί οἱ εἰκόνες πιο αὐστηρές καί τό «Πιστεύω» ἀκόμη εἶναι χωρίς τό «φιλιόκβε». Ὅμως ὁ παππᾶς μνημονεύει τόν Ἐπίσκοπο τῶν Οὐνιτῶν καί ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Οὐνιτῶν μνημονεύει τόν Πάπα καί ὅλη ἡ φαινομενικὴ Ὀρθοδοξία πάει περίπατο. Μπορεῖτε νά πῆτε, ὅτι δέν σᾶς ἐνδιαφέρει, τί μνημονεύει ὁ παππᾶς, ἀφοῦ ἐσᾶς ἡ καρδιά σας εἶναι Ὀρθόδοξη; Θά μένατε νά κοινωνήσετε σέ μιὰ Οὐνίτικη ἐκκλησία; Ὅμως σέ μιὰ Νεο-ημερολογιτικὴ ἐκκλησία μένετε. Ὅλα φαίνονται ὀρθόδοξα. Ὁ παππᾶς μπορεῖ νά ἔχη ἀκόμη στήν ἐνορία σας γένεια καί μαλλιά καί μπορεῖ νά μή σᾶς ἔχουν στείλει ἀκόμη «προοδευτικόν» ἱεροκήρυκα. Ὅμως ποιόν Ἐπίσκοπο μνημονεύει ὁ παππᾶς; Καί αὐτός ὁ Ἐπίσκοπος ποιούς Πατριάρχας καί Ἀρχιεπισκόπους καί Συνόδους μνημονεύει ἐκφώνως ἢ στά δίπτυχα; Μνημονεύουν τόν Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο - ἂν μάλιστα εἴσαστε στήν Βόρειο Ἑλλάδα, ὅταν λειτουργῇ Ἐπίσκοπος θά ἀκούσετε τό μνημόσυνο τοῦ βαρθολομαίου ἐκφώνως. Καί ὁ Βαρθολομαῖος ποιόν ἔχει γραμμένον στά δίπτυχα καί τόν μνημονεύει σέ κάθε λειτουργία; Τόν «πρεσβύτερο ἀδελφό του», ὅπως τόν ὀνομάζει σέ κάθε εὐκαιρία, τόν Πάπα Ρώμης Παῦλο τόν

VI. Γιατί λοιπόν φεύγετε από τούς Ουνίτες, αφού ἔτσι
καί ἀλλιῶς τόν Πάπα μνημονεύετε;

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΟΙΜΝΙΟΝ

Πρόβατα εἴμαστε, ἀλλά πρόβατα λογικά.
Ἐπομένως μᾶς πέφτει λόγος. Ὅσο γιά τούς ποιμένες, ὁ
Ποιμήν ὁ καλός μᾶς ἔχει προειδοποιήσει, ὅτι πολλοί ἀπ’
αὐτούς εἶναι κλέπται καί λησταί, μή εἰσερχόμενοι διά
τῆς θύρας. Τά λογικά πρόβατα ἀκολουθοῦν τόν καλό
ποιμένα, «ὅτι οἶδασι τήν φωνήν αὐτοῦ· ἀλλοτρίῳ δέ οὐ
μή ἀκολουθήσωσιν, ἀλλά φεύξονται ἀπ’ αὐτοῦ, ὅτι οὐκ
οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τήν φωνήν»¹.

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι φωνή ἀλλοτρίων. Οἱ
οἰκουμενισταί ποιμένες, ὅσο καί ἂν θέλουν νά φαίνωνται
Ὁρθόδοξοι, γιά νά ἐξαπατήσουν, εἶναι στήν
πραγματικότητα «λύκοι ἐν προβάτοις δορᾶ φθοράν
προβάτων κατεργαζόμενοι».

Τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ κατάλαβαν μέ ποιούς
ἔχουν νά κάνουν καί ἔφυγαν μακριά ἀπό τούς
λυκοποιμένες, κατά τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ, τῶν
Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων. Καί ἡ παρεμβολή τῶν

---

¹. Ἰωάν. 1', 5.

λυκοποιμένων τούς ὠνόμασε χλευαστικά «Παλαιο-
ημερολογίτες», ὅπως ὠνόμαζαν κάποτε χλευαστικά
τούς Χριστιανούς «Ναζωραίους». «Ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μή
γινώσκων τόν νόμον!» Ἀλλά ξέχασαν, ὅτι «τά ἀσθενῆ
τοῦ κόσμου καί τά ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα
τούς σοφούς καταισχύνῃ». Οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι
Ὁρθόδοξοι ἦσαν πάντοτε τό μικρόν ποίμνιον, πάντοτε
χλευαζόμενοι, πάντοτε διωκόμενοι. Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶπε:
«Μή φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον ὅτι ηὐδόκησεν ὁ Πατήρ
μου δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν». Τί ἦταν οἱ πρῶτοι
Χριστιανοί γιά τούς Ἑβραίους πού δέν πίστεψαν,
δηλαδή τήν μεγάλη πλειοψηφία; Τί ἦταν γιά τούς
αὐτοθαυμαζόμενους γιά τήν κοσμική σοφία τους
Ἑθνικούς; Ρωτήστε τήν συνείδησή σας καί θά σᾶς
ἀπαντήσῃ: «Ἦταν κάτι σάν τούς σημερινούς
Παλαιοημερολογίτες».

Πόσο μικρό ἦταν πάντοτε τό ποίμνιο τοῦ
Χριστοῦ! «Τό μικρόν ποίμνιον». Καί τί σαθρά πήλινα
καί ὀστράκινα σκεύη εἶναι ὅλοι αὐτοί, πού ἔμειναν νά
μαρτυροῦν στόν σύγχρονο κόσμο τήν Ἀλήθεια. Ὁ
ἀγράμματος ὄχλος, «ὁ μή γινώσκων τόν νόμον», μέ τά
πάθη του, καί τίς διαιρέσεις του, τίς στενοκεφαλιές
του. «Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ
ἐκ τῶν Φαρισαίων;» ρωτοῦν οἱ Γραμματεῖς τῶν Νεο-
ημερολογιτῶν. «Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μή γινώσκων

τόν νόμον, ἐπικατάρατός εἰσι». «Ἐγινε μήπως κανένας θεολόγος Παλαιοημερολογίτης; Ἐγινε κανένας καθηγητής Πανεπιστημίου Παλαιοημερολογίτης; Ἐγινε κανένας ἀπό τούς σημερινούς «καθαρούς» Ἐπισκόπους Παλαιοημερολογίτης; Ὁχι, κανένας σοφός καί κανένας ἰσχυρός τοῦ αἰῶνος τούτου δέν ἀκολούθησε τόν ἀγράμματο ὄχλο τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, αὐτούς τούς «ὀλίγους» Γαλιλαίους πού φωνάζουν, πῶς δῆθεν - ἄκουσον ἄκουσον - ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία συμφωνεῖ μέ τόν (σημερινό Βαρθολομαῖο) καί κτυποῦν τό ξύλο, ὅπως ἄλλοτε ὁ Νῶε γιά νά μποῦν τά ζῶα μέσα στήν Κιβωτό τους. Κοιτᾶστε γύρω σας τί ἤσυχα πού κάθονται οἱ ἄνθρωποι, τί φρόνημα πού πᾶνε νά παντρευτοῦν καί νά βαπτισθοῦν στίς μεγάλες ἐκκλησίες, καί μέ τί κατάνυξη βάζουν στά παιδιά τους τό μύρο τοῦ «πλέον ἀπαισίου συγκρητιστοῦ Βαρθολομαίου», κοιτᾶστε τί πλῆθος εἶναι ὅλοι αὐτοί, καί τί σπουδαῖοι ἄνθρωποι, Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, ἐπιστήμονες, ἄρχοντες, Γραμματεῖς, Φαρισαῖοι, Νομοδιδάσκαλοι. Δέν ξέρουν ὅλοι αὐτοί καί ξέρουν οἱ ἀγράμματοι Παλαιοημερολογῖτες;

Οἱ ἀγράμματοι Παλαιοημερολογῖτες μπορεῖ νά μή ξέρουν τίποτε. Ἐνα μόνον ξέρουν: ὅτι συμφωνοῦν μέ τούς νεομάρτυρες, τούς ὁμολογητές, τούς Πατέρες,

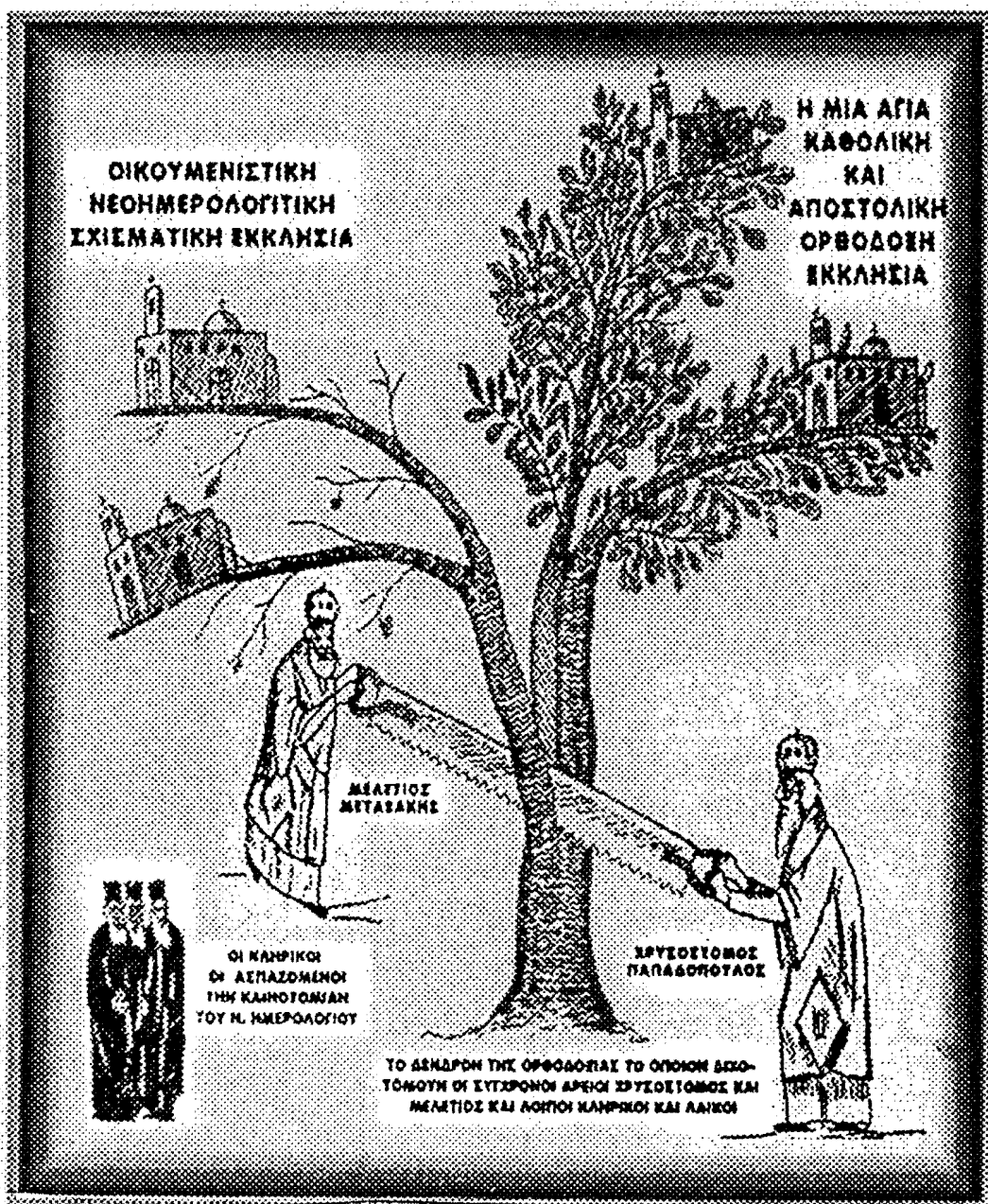
τούς ἀναχωρητές, τούς παλιούς μάρτυρες, τούς Ἀποστόλους. Δέν τούς ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι λίγοι, γιατί λίγοι ἦταν πάντοτε οἱ πραγματικοί Χριστιανοί, δέν τούς ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι ἀδύνατοι, γιατί ἀδύνατοι ἦταν καί οἱ Ἀπόστολοι, δέν τούς πειράζει πού εἶναι ἀγράμματοι, γιατί ἀγράμματος ἦταν καί ὁ Χριστός. Γιά ἓνα πράγμα μόνον ἀγωνιοῦν: πῶς νά μείνουν πιστοί στήν Ὁρθοδοξία, πῶς νά μείνουν μέσα στήν Ἐκκλησία, πῶς νά τρέξουν στήν Κιβωτό. Στούς δέ διδασκάλους τῶν Νεοημερολογιτῶν, πού ἐνθαρρύνουν τούς ὀπαδούς τους μέ τά πλήθη τῆς «ἀνά τήν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας», ἀπαντοῦν μέ τόν Ἅγιον Θεόδωρο τόν Στουδίτη: «Εἷς εὐδοκιμῶν εἰς τό Θεῖον, προτιμότερος ὑπέρ μυριάδας ἀύθαδεία σεμνυνομένης. Ἄλλά σύ μέν προτίμησον, εἰ δοκεῖ, τοῦ σωζομένου Νῶε, τό ὑποβρύχιον πλήθος· ἐμοί δέ συγχώρησον τοῖς ὀλίγοις τῆ Κιβωτῶ προσδραμεῖν».

Ὁ ἀγώνας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἦταν καί εἶναι γιά τήν Ὁρθοδοξία. Ἡ ἀλλαγή τοῦ ἑορτολογίου δέν ἦταν μόνο μία καταπάτηση κανόνων. Ἦταν ἡ ἀρχή τῆς κατεδαφίσεως τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς κατεδαφίσεως πού προετοιμαζόταν ἀπό τήν ἐποχή ἀκόμη τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδη. Ἄν οἱ ἀγωνισταί τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεκλήθησαν Παλαιοημερολογίτες, αὐτό ὀφείλεται στό γεγονός, ὅτι οἱ

ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νά ἀρχίσουν τήν ἀνατροπή της μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ παπικοῦ ἐορτολογίου. Ἄν εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' ἄλλοῦ, ἄλλη θά ἦταν τώρα ἡ μορφή τοῦ ἀγῶνος καί ἄλλο τό ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, πού σήμερα ὀνομάζονται Παλαιοημερολογῖτες.

Οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας κάνουν, πώς δέν καταλαβαίνουν τό νόημα τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. «Πρᾶγμα μεγέθους ὁ Χριστιανισμός, λέγουν, πνίγεται παρ' αὐτοῖς εἰς 13 σταγόνες ὕδατος. Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου διαφορά τρομακτική, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστεως». Κλασσική ἐκδήλωση ἀδυναμίας μπροστά στήν ἀλήθεια ἢ διαστρέβλωσή της. Οἱ Παλαιοημερολογῖτες ποτέ δέν ἀγωνίστηκαν γιά δεκατρεῖς ἡμέρες καί γιά ἡμερολόγια. Ἡ ἀστρονομική ἀκρίβεια ἦταν ἡ δικαιολογία τῶν Νεοημερολογιτῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι στήν Ἑλλάδα τό 1924 εἶδαν νά ἀνατρέπεται ἡ λατρευτική ἄρμονία τῆς ἀνά τόν κόσμο Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἄρμονία πού βασίλευε 16 ὀλόκληρους αἰῶνες. Εἶδαν τήν περιφρόνηση πρὸς τίς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, εἶδαν τήν συγκρητιστική ἐρωτοτροπία μέ τούς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, πού ἦταν ἡ πραγματική αἰτία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δυτικοῦ καλενδαρίου, καί τό χειρό-

τερο ἀπ' ὅλα εἶδαν τὴν κρυμμένη ἄρνηση τοῦ ἀλάθητου τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας, πού τελικά φανερώθηκε σέ ὅλη της τή δόξα μέ τὴν ἄρση τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Παπισμοῦ τό 1965. Μέ ἄλλα λόγια ἀντιλήφθηκαν, ὅτι τό σκάφος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶχε προσκρούσει σέ ὕφαλο καί ἄρχισε νά κάνη νερά.

Ἡ κακὴ ζυγὼρις σχίζει τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιά στὸν κορμὸ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὸ κόψιμο σχεδιαζόταν ἀπὸ μακροῦ. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τυφλὸς κανεὶς γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ, ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἔδωσαν τὴν πρώτη μπαλταδιά, δὲν θὰ σταματοῦσαν, ἀλλὰ θὰ συνέχιζαν. Σκοπὸς τους δὲν ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιά, ἀλλὰ τὸ ρίζιμο τοῦ δένδρου. "Ὅσοι εἶχαν εὐσέβεια τὸ κατάλαβαν αὐτὸ πολὺ καλὰ καὶ τὸ βλέπουμε τώρα, ὅτι εἶχαν δίκιο.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν ἦταν ἓνα ἀπλό καὶ ἀνεξάρτητο γεγονός, δὲν ἦτο μιά τυχαία ἔμπειση ἑνὸς Ἀρχιεπισκόπου· ἦταν ἡ πρώτη ἔκρηξη ἑνὸς ἠφαιστείου, ποὺ ἔβραζε ἀπὸ καιρὸ, ἔκρηξη ποὺ προμήνυε τίς ἄλλες ἐκρήξεις ποὺ ἀκολούθησαν καὶ τῶν ὁποίων εἴμαστε μάρτυρες. Ἔτσι εἶδαν τὸ ἑορτολογικὸ ζήτημα οἱ Παλαιοημερολογῖτες καὶ οἱ καιροὶ ἔδειξαν, ὅτι εἶδαν σωστά.

* Ἀπόσπασμα ἐξ ἀντιοικουμενιστικῶν δημοσιευμάτων.

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τὴν νύκτα τῆς 13^{ης} πρὸς 14^{ης} Σεπτεμβρίου 1925, εἰς τὸν ἐξοχικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμητοῦ Ἀθηνῶν ἔχουν συγκεντρωθεῖ χιλιάδες πιστῶν ἀγωνιστῶν τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικόν (παλαιόν) ἐορτολόγιον. Κοντὰ εὐρίσκονται καὶ τὰ ὄργανα τῆς Ἐξουσίας, διὰ νὰ συλλάβουν, νὰ διαλύσουν τὴν ἀγρυπνίαν, νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐσεβείας, ἐντολῇ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου.

Ἀλλά νὰ, ἀπαντᾷ ὁ Οὐρανός! «Ἡ ὥρα ἦτο 11^η καὶ ἡμίσεια πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὅταν ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ Ναοῦ καὶ μέ κατεύθυνσιν ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμᾶς ἐνεφανίσθη φωτεινὸς λευκὸς Σταυρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις περιοριζομένη μόνον ἐπὶ τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαζομένου πλήθους ἐξηφάνιζεν ἐντελῶς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, κατηύγαζεν δέ τὸν Ναὸν καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ».

βλέπε ἐφημερίς «ΣΚΡΙΠ» Ἀθηνῶν 28-9-1925)

**Ἐπάρχει ἄραγε πῶς ἀσφαλῆς δικαίωσις τοῦ ἀγῶνος τῶν
Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος;**

